

Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων: Χωρίς συγχώρηση δεν υπάρχει σωτηρία!

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εισήλθαμε αγαπητοί μου αδελφοί στην ευλογημένη περίοδο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Σε μία περίοδο όπου καλούμαστε να παλέψουμε για μία ακόμα φορά με τα άγρια θηρία των παθών μας και να μαρτυρήσουμε την καλή πίστη σ' Εκείνον που μας περιμένει Αναστημένος και ολόλαμπρος στο τέρμα του αγωνίσματος.

Ο αγώνας είναι πνευματικός, διότι καλούμαστε να παλέψουμε με τα πνεύματα της πονηρίας, διότι καλούμαστε να εξοντώσουμε το φρόνημα της απνευμάτιστης πολύπαθης σαρκός μας, διότι επιδιώκουμε την οικείωση των χαρισμάτων του Παναγίου Πνεύματος, διότι το στεφάνι που χαρίζει ο Νικητής του κόσμου, Ιησούς Χριστός, είναι κεκοσμημένο με τα χρυσά έργα της ελεημοσύνης, με τα διαμαντένια δάκρυα της μετανοίας, με τα πολύτιμα μαργαριτάρια της νηστείας.

Η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι οδός μαρτυρίου, την οποία διασχίζουμε κουβαλώντας τον προσωπικό μας σταυρό, καθώς πορευόμαστε στο Γολγοθά των παθών μας, για να σταυρώσουμε τον παλαιό άνθρωπο που ζει ακόμη μέσα μας και να τον θάψουμε μέσα στον τάφο του εγωισμού, απ'όπου θα αναστηθεί ο νέος, ο καινούργιος άνθρωπος, ο «ανακαινούμενος κατ'είκόνα του κτίσαντος αυτόν».

Με τη συγχώρηση ξεκινά και τελειώνει η περίοδος αυτή. «Συγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάση» θα ψάλλουμε κατά τη διάρκεια της Παννυχίδος της λαμπερής εκείνης

σε αναστάσιμο φως νύχτας, της «μιας των Σαββάτων». «Συγγνώμη εκ του τάφου ανέτειλε» μας βεβαιώνει και ο ιερός Χρυσόστομος. Γι'αυτό χρειάζεται να ξεκινήσουμε, ζητώντας και παρέχοντας τη συγχώρηση προς όλους, εάν επιθυμούμε να δούμε μέσα στο ανέσπερο φως της Αναστάσεως και να προσκυνήσουμε τον «εξαστάπτοντα Χριστό».

Πόσο όμορφη στ'αλήθεια η γλώσσα μας, που έχει περικλείσει μέσα στη λέξη «συγχώρηση» ολόκληρο το βαθύτερο περιεχόμενο της Σταυροαναστημένης Αγάπης!

Άραγε ποια άλλη λέξη θα ήταν περισσότερο ικανή να περιγράψει το μεγάλο μυστήριο της θεανθρώπινης κοινωνίας, της κοινής εν Χριστώ ζωής;

Η συγχώρηση εκφράζει την εν Αγάπη συνύπαρξη των ανθρώπων σε ένα Σώμα, εκφράζει το γεγονός ότι όλοι μπορούν να χωρέσουν σε ένα Σώμα, ότι συν-χωρούνε στον ίδιο τόπο, στον ίδιο χώρο, στον ίδιο Χριστό, στον ένα Χριστό, στον ενωτικό Θεάνθρωπο που ενώνει σταυρικά Θεό και άνθρωπο και ανθρώπους μεταξύ τους, ότι υπάρχουν πραγματικά μέσα σ'Αυτόν που μερίζεται, αλλά δεν διαιρείται, σ' Αυτόν που μοιράζει την ύπαρξή Του και ενώνει δια του μελισμού Του τα κομμάτια της κατακερματισμένης και διασκορπισμένης ανθρωπότητας, σ' Αυτόν που σώζει τα διασπασμένα άτομα, μετατρέποντάς τα σε πρόσωπα που ζουν ως αδιαίρετη μονάδα πλούσια σε μύριες υποστάσεις.

Χωρίς τη συγχώρηση λοιπόν, αδελφοί μου, δεν υπάρχει σωτηρία. Για να χωρέσουμε μαζί με Εκείνον, θα πρέπει προηγουμένως να χωρέσει όλη η ανθρωπότητα μέσα μας. Γι'αυτό εξάλλου ο ίδιος ο Κύριος μας προτρέπει να αισθανόμαστε την καταλλαγή με τον πλησίον ως καθημερινή μας ανάγκη. Γι'αυτό και η Εκκλησία επιμένει, πως, για να κοινωνήσουμε Σώμα και Αίμα Χριστού, θα πρέπει να έχουμε συγχωρήσει και συγχωρηθεί. Διότι εάν δεν είμαστε «συγκεχωρημένοι εν τω νυν αιώνι», πως θα ζήσουμε «συγκεχωρημένοι εν τω μέλλοντι»; Πως θα διεκδικήσουμε το Βασίλειο της αγάπης, όταν αρνούμαστε την αγάπη απ'αυτήν την ζωή;

Όλοι οι άνθρωποι, ως «σάρκα φοβούντες και τον κόσμον οικούντες», πέφτουμε καθημερινά σε σφάλματα. Αν πράγματι θέλουμε να τα ερευνήσουμε, με σκοπό να διορθώσουμε τον εαυτό μας, θα πρέπει να βγούμε από τον εαυτό μας, να μπούμε μέσα στην ύπαρξη του συνανθρώπου μας κι έπειτα μέσα από τη δική του οπτική γωνία να δούμε τον εαυτό μας. Τότε ακριβώς θα διαπιστώσουμε πόσο σφάλουμε, πόσο έχουμε ανάγκη να ζητήσουμε συγγνώμη, αλλά τότε ακριβώς θα δικαιολογήσουμε και τα λάθη των άλλων. Τότε θα μπορέσουμε να τους συγχωρήσουμε «εβδομηκοντάκις επτά» καθώς η συγχώρηση είναι μέγεθος που δεν επιδέχεται μείωση ή οριοθέτηση, ως ανεξάντλητη πηγή σωτηρίας.

Η συγγνώμη και η συγχώρηση είναι δίδυμες αδελφές. Είναι οι ευλογημένες κόρες της αγάπης. Μητέρα και κόρες έρχονται να μας καλέσουν στην κηδεία του εγωιστικού μας φρονήματος. Ιδού λοιπόν η ευκαιρία για αλλαγή. Ιδού η ευκαιρία για μετάνοια. Ανοίγεται μπροστά μας το πέλαγος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, το οποίο θα διασχίσουμε με βάρκα τη νηστεία, για να φθάσουμε στο ασφαλές λιμάνι

του θείου ελέους, όχι όμως τη νηστεία του Φαρισαίου, την γεμάτη υποκρισία, αλλά αυτήν του μετανοημένου τελώνου, τη νηστεία δηλαδή εκείνη που καταξιώνεται μέσα από τη μετάνοια και τα δάκρυα της χαρμολύπης.

«Νηστεύσωμεν σωματικώς, νηστεύσωμεν και πνευματικώς». Η νηστεία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής δεν είναι αποχή μόνον τροφών, αλλά αποχή από την αμαρτία, τη φιλαργυρία, την ασπλαχνία, την υπερηφάνεια, τη φιληδονία, την πονηρία, την κακία, την μνησικακία, την οργή, την αμετανοησία. Χωρίς τη νηστεία όλων των κακών δεν ωφελεί η νηστεία των τροφών.

Σκοπός μας δεν είναι να εξαντλήσουμε το σώμα, εάν δεν μας ενδιαφέρει το πνεύμα. Δεν ωφελούμαστε, όταν απέχουμε το κρέας, ενώ είμαστε χορτάτοι από ηθική ακαθαρσία. Πρέπει να κατανοήσουμε τελικά πως η σωματική νηστεία είναι ένα μέσο, για να ενεργοποιήσουμε τη νηστεία των παθών.

Αδελφοί μου, η περίοδος την οποία μας καλεί η Εκκλησία να διανύσουμε, είναι ένας δρόμος μέσα στην σκληρή έρημο της ασκήσεως. Υπάρχουν όμως και οι πνευματικές εκείνες οάσεις, στις οποίες μπορούμε να σταθούμε για λίγο και να ξαποστάσουμε.

Η πρώτη οάση είναι η Κυριακή της Ορθοδοξίας. Η Εκκλησία μας στηρίζει στην αρχή της πνευματικής μας πορείας, προβάλλοντας τη δόξα και τον θρίαμβο της όμορφης πίστης των ορθοδόξων.

Στην δεύτερη Κυριακή, του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, βλέπουμε από μακριά τον στόχο που πρέπει να κατακτήσουμε, που δεν είναι άλλος από τον φωτισμό μας μέσα στο Θαβώρειο μεταμορφωτικό φως της Αναστάσεως, που ξεχύνεται άπλετο μέσα από το Πανάγιο Τάφο του Κυρίου μας. Στην Τρίτη Κυριακή ο Τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός του Χριστού προβάλλει ως «ξύλον ευσκιόφυλλον», στη σκιά του οποίου βρίσκουμε αναψυχή, ανακούφιση από την τραχύτητα του δρόμου της νηστείας και παίρνουμε δύναμη, ώστε να συνεχίσουμε προς την τελική νίκη, η οποία ακολουθεί τους σταυρωμένους και αποφασισμένους αγωνιστές.

Η τέταρτη Κυριακή μας υπενθυμίζει πως ο αγώνας μας είναι μία πνευματική σκάλα, που μας ανεβάζει από τη γη στον ουρανό.

Στην πέμπτη Κυριακή η Εκκλησία συνεχίζει να μας καλεί σε μετάνοια και να μας υπενθυμίζει ότι ακόμη και σ'αυτήν τη φάση του αγώνα δεν είναι αργά, για να αποφασίσουμε την αλλαγή του εσωτερικού μας κόσμου.

Πλησιάζοντας προς το τέλος, υποδεχόμαστε τον Χριστό, ο οποίος εισέρχεται και αυτός στο στάδιο των δικών Του Αγίων και Φρικτών Παθών, για να νικήσει τον θάνατο και να αποκαλύψει την καινούργια ζωή, όπου Θεός και άνθρωπος μπορούν και πάλι να χωρέσουν ενωμένοι μέσα σε μία ύπαρξη.

Αδελφοί μου, εύχομαι ολόψυχα να μας αξιώσει ο Θεός να διανύσουμε το στάδιο των αρετών χωρίς απογοητεύσεις, χωρίς δισταγμούς, γεμάτοι από την χαρά της Αναστάσεως που είναι κοντά.

Αμήν.

Πηγή: imverias.blogspot.gr